

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

28 september (slot vorige aflevering in OLATNieuws 11)

Een Duitse is wel aan een heel bijzondere wandeling bezig. Zij heeft een weegschaal bij zich. Tijdens haar wandelingen maakt zij een studie over de gedragingen van het menselijk lichaam. Ze onderzoekt o.a. hoe lang het lichaam een bijzondere inspanning aankan terwijl gelijktijdig een dieet wordt gevolgd. Haar doel is beslist niet om Santiago te halen.

29 september

Het ontbijt is om 7.00 uur, zodat ik vooraf ruim de tijd heb om de zonsopgang te bewonderen. Beladen met voldoende water begin ik aan weer een nieuwe wandeldag. Het begin is gelukkig niet zo sterk stijgend als gisteren.

Als ik even onderweg ben, komt Torino me tegemoet. Hij voelt zich niet lekker en heeft koorts. Hij wil het later op de dag nog eens proberen. Ik raad hem aan een dagje in bed te blijven en de dag van morgen afwachten. Ja, ook dat is de Camino.

Het uitzicht is schitterend en overal zie je wilde paarden en vee vrij rondlopen. Bij de Col de Bentarte betreden we het Spaanse grondgebied. Er staat een schuilhut, maar ik kies voor een plekje uit de wind om even uit te rusten. Het duurt niet lang of de hele Benelux is hier in alle rust verenigd. De Col Le-poeder is het hoogste punt dat we vandaag op onze wandeling aandoen:

1430 m. De wind blijft ook de hele tijd stevig doorwaaien, zodat het ondanks de felle zon niet al te heet wordt. Daarna volgt de afdaling naar Roncesvalles. In het klooster haal ik een stempel voor mijn paspoort, maar om te stoppen is het nog te vroeg.

Het einddoel voor vandaag haal ik echter niet, dat is toch iets te ver. Ik volg een mooie route naar Burguete/Auritz, direct gevolgd door een route naar Espinal/Aurizberri. Hier in Baskenland zie je net als aan de andere kant van de grens steeds dubbele benaming van de doorkomstplaatsen. In tegenstelling tot Frankrijk lijken de namen hier echter helemaal niet op elkaar.

Ik haal Philipp (Duits) en Agnes (Zwitsers) in en die vragen mij of ik een kamer voor hen wil bestellen. Ik vind een keurige kamer, die niet al te duur is. Later op de middag drinken we samen nog een biertje. 's Avond gaan we ook met z'n drieën eten. Agnes, die 71 jaar is en aan de Bodensee woont, ver-

telt dat ze elke morgen de berg bij haar huis op wandelt en dan tegen 8 uur terug is voor het ontbijt. Ik heb haar niet gevraagd hoe hoog de berg is. De Duitser heet Phillip Teschner en komt uit Hamburg. Sinds 3,5 maand is hij vader. Hij heroriënteert zich momenteel.

30 september

Vanochtend is het ontbijt wel wat karig, maar ja, wat krijg je nog voor 3 euro en de koffie smaakt goed. Agnes en Phillip gaan direct op pad. Ik plak eerst mijn hiel af, die is een beetje gevoelig na een dag wandelen op nieuwe schoenen. De bakker is vandaag gesloten, dus moet ik eerst 6 km wandelen voor mijn proviand van vandaag.

Na een korte stijging vanuit het dorp zou je bijna vergeten dat je in de Pyreneeën wandelt, zo vlak is het hier. Maar wel mooie uitzichten. In het dorpje Biskarret, is de kleine supermarkt open en ze hebben vers brood. Hierna gaat de route toch weer echt in stijgende lijn naar de Alto de Erro, vlak daarvoor vind ik nog een mooi plekje om koffie te drinken. Heerlijk zo'n thermosfles. Boven op de Alto staat een snackkar, waar ik een ijsthee drink. De thermometer is inmiddels opgelopen tot 30 graden. Maar door de schaduw en de wind is het toch goed te doen.

Steeds weer schieten er hagedissen voor mijn voeten weg. In de berm staan bloemen in bloei die bij ons al lang uitgebloeid zijn. Het is een genoegen om hier te wandelen, zo afwisselend.

Vlak voor Pamplona wordt de weg omgeleid omdat een deel van het oude pad is ingestort. Er worden nu herstelwerkzaamheden uitgevoerd. Het is prettig om Pamplona binnen te wandelen. Het gaat tussen de volkstuintjes door en langs kanaaltjes door een groen gebied.

Ik heb een overnachting in Auberge Paderborn geboekt. De prijs is schappelijk: €6,00 voor de overnachting en €2,00 voor het ontbijt. Verder is er niets te beleven, er is zelfs geen zithoek. In de stad eet ik wat tapas en bezoek ook nog twee kerken. Opvallend dat in beide kerken de dienst wordt voorgedaan door een leek. Ik ga daar van uit omdat het in beide gevallen vrouwen betreft.

1 oktober

We worden om 06.00 uur gewekt met stichtelijke muziek. Deze muziek gaat door tot 08.00 uur, het tijdstip dat we geacht worden te vertrekken. Aan de ontbijttafel tref ik Katharina uit Korea, een vrouw uit Slovenië en de Duitser Jürgen. Voor het eerst is er kaas, een potje jam en bruin brood als ontbijt en bovendien heel goede koffie en dat van 2 euro. Dat komt beslist omdat de

auberge door Duitsers wordt gerund.

De stad Pamplona uitwandelen is een lust op zich. Natuurlijk is er het verkeer van een grote stad. Maar de stad wordt omringd door vestingwallen, daaraan kun je zien dat het vroeger al een belangrijke stad was. Een groot deel van de wandeling gaat door parken en groenstroken. Soms een woonwijk, maar beslist geen industrie.

Al snel zie ik de bergkam voor me opduiken en weet dat ik daar overheen moet. Maar waar? Uiteindelijk blijkt dat de klim van 300 meter geleidelijk gaat over een 8 km.

Voor ik aan die klim begin, kan ik nog een koffie drinken bij een automaat. Na het wegen van mijn rugzak gisteren, heb ik die halve liter heet water vanmorgen maar achterwege gelaten. Bij een gedenksteen voor een overleden Belg tref ik een stel uit Brussel. Zij heten Dielier en Florence. Zij zijn in Lourdes aan de wandeling naar Santiago begonnen

Uiteindelijk bereik ik de Alto de Perdon op 523 meter. Twee jaar terug stond hier nog een busje met frisdranken. Ik kon toen nog net het laatste biertje bestellen. Heb dat toen toch maar uit pure naastenliefde aan Peter van de Ven gegeven. Even later komt er een Spanjaard met een paar foto's en enkele biertjes langs. Die heeft dus duidelijk geen vergunning om te venten, maar een koud biertje voor €1,40 op deze hoogte is niet te versmaden.

Vlak voor de afdaling begint zie ik een laars, zou die in z'n eentje zijn gaan wandelen? Daarna volgt de afdaling en gaat het verder over die schaduwloze wegen zonder einde. Gelukkig waait het wat en is het nog redelijk te doen. Ik maak een korte stop in Uterga, maar daar verwacht men een 25-jarig huwelijksfeest en zitten ze niet op een pelgrim te wachten. In Puente de la Reina wandel ik langs een herberg waar ik twee jaar geleden ook geweest ben. Bezoek daar ook de grote kerk en kom bij de nieuwe Romaanse brug. Volgens mijn wandelgids moet ik na 300 meter een auberge aantreffen, maar er is geen spoor van te vinden. Omdat ik me laat leiden door de wandelgids raak ik ook het spoor bijster. Gelukkig kan een passerende automobilist me helpen. Aanvankelijk wil hij me nog 5 km verderop sturen, maar als ik hem duidelijk maak dat het de auberge in Puente de la Reina betreft, verwijst hij naar de oude Romaanse brug en inderdaad, daar staat de verwijzing naar de auberge.

Ik reserveer een onderbed en ze hebben nog wifi ook, wat wil een pelgrim nog meer! Een zwembad. Ik had me voorgenomen om hier een extra dag

te blijven. Helaas, vanaf 15 september is het zwembad dicht. Dat is balen. Ja, er is wel een goede douche en daar kan ik mijn kleding wassen. Omdat het nog vroeg is, kan die vandaag ook nog drogen. Aan tafel tref ik Dielier en Florence weer. Zij zijn ook op het zwembad afgekomen. Verder zijn er nog een Canadees en drie Fransen. De maaltijd is goed, ik krijg er zelfs een pul rode wijn bij. Maar ik denk niet dat ik hier een nacht extra zal blijven.

2 oktober

Vanmorgen ben ik van de kou wakker geworden. In deze auberge zijn geen extra dekens beschikbaar. Een gebruikelijk ontbijt is er wel, maar de chagrijnige bediening moet je op de koop toe nemen. Er is geen heet water voor mijn ochtendkoffie.

Ik heb een probleem met mijn hiel, maar gelukkig vind ik nog een stukje ontsmet gaas en daar een pleister overheen geeft de nodige verlichting. Dan ga ik op pad. Eerst even die 350 meter terug naar de brug en dan weer het pad op dat ik gisteren ook al een stuk heb bewandeld. Zoals nu blijkt, heb ik gisteren 1,3 km te ver gelopen. Er volgt nu een mooi vlak stuk langs de Rio Arga, maar al vlug begint het pad toch weer te klimmen. Ik haal Thaie uit Slovenië, Margaretha uit Korea en Koko uit Japan in. Ik herken ze nog van de ontbijttafel in Pamplona. Ook de twee Belgen haal ik in. Florence heeft

behoorlijk wat moeite om naar boven te komen, maar ze lacht er wel bij. Ach, met mij gaat het ook weer goed. De tape heeft zich goed gevormd om mijn hiel en ik heb er geen last meer van. Misschien komt dat ook wel omdat ik een paar dikke sokken, met een gat erin, heb aangetrokken.

In het plaatsje Cirauqui tref ik een kleine tienda en daar hebben ze koffie en verse croissant.

Daar tref ik even later Phillip, die samen met Agnes de nacht heeft doorgebracht in Obanos. Nadat ik ook Agnes heb begroet, wandel ik door naar Lorca.

De route is nog steeds interessant met olijfboomgaarden en zelfs wijngaarden. Er hangen nog druiven aan de struiken. Het zijn kleine vruchtjes, maar smaken des te lekkerder. Een eindje verderop wordt juist een wijngaard automatisch geplukt en dat is in een klein half uurtje bekeken.

Bij een fontein in Lorca tref ik Phillip nogmaals. We drinken een koffie en een biertje en lopen even samen op. In een andere plaats ontmoeten we een groepje nonnen die op hun zondagse wandeling zijn. Zij willen graag met mij op de foto.

Na de plaats Villatuerta komen we zo wat het hele dorp tegen. Ze raden ons aan om bij de kapel Ermita de San Miguel langs te gaan, want daar is gratis eten en drinken. Er is een feest gaande en we worden ontvangen met wijn en

tapas. Niet alleen Hollanders komen af op het woordje gratis, maar het heeft wel degelijk ook internationaal aantrekkingskracht. Het wordt een gezellige bedoening. Velen die ik de afgelopen dagen heb getroffen zijn op deze gezellige party present. Ik zie

Kelly uit Sydney, Seo Song Phil uit Korea, Dante uit Argentina, Núria en Guiliem uit Valencia, Alberto ook uit Spanje en Tomonari uit Japan. Seo vertelt, dat hij in 1 maand de Camino doet en daarna heel Europa bezoekt met de trein. Hij is vooral benieuwd naar de alcoholische drankjes die in de afzonderlijke landen populair zijn. Zijn droom om grote pullen bier te drinken met braadworst, wordt door Phillip verstoord die meldt dat ze tegenwoordig vooral pullen bier met halve hanen naar binnen werken tijdens de oktoberfeesten. Op dit feestje wordt ruim wijn geschonken en de stemming is er opperbest. Sommigen maken na een poosje gebruik van de gelegenheid om in de schaduw van een boom een dutje te doen.

Phillip en ik bedenken zelfs om naar Estella te vliegen, maar natuurlijk hebben ze die plaats weer net achter een berg gelegd. We wandelen daarom rustig door naar het plaatje Ayegui, waar een pelgrimsherberg is gevestigd in de sporthal. Daar treffen we ook Agnes, Jürgen en de Duitser Volkert. Ik neem een douche en laat mijn voeten wat rusten. Ze hebben vandaag weer goed hun best gedaan.

Een overnachting in de pelgrimsherberg bekoort mij niet. Vooral de gezamenlijke meditatie en gebeden die op hun programma staan, spreken mij vandaag niet zo aan. Natuurlijk zal ik er niet slechter van worden en die overtuiging wordt nog hechter na 2,5 liter rode wijn, die ik samen met mijn Duitse vrienden Volkert en Phillip naar binnen werk.

Deze nacht heb ik wel een extra deken, maar is het een snurker die me de hele nacht wakker houdt. Hij is immuun voor elke por die ik hem die nacht geef.

Vrije bewerking door Ad van Asten naar een weblogverslag van -Theo Tromp- (wordt vervolgd)

